

И тъй колко е срамота за насъ, ако отъ наше си нерадѣніе нерачимъ да научямы и да добывамы познанія за много нѣща, за да можемъ да правимъ сжденія правы, но са оставямы тъй да бивамы подобны на безсловесны тѣ скотове!

За туй сѣкій челѣкъ, неотмѣнна длѣжность има, да богати ума си съсъ полезны знанія, и да употрѣбѣва добръ разума и другы тѣ дарбы, които е приелъ отъ Всеблагаго Бога; защото ако прѣнебрѣгне тѣзи длѣжность има да дава отвѣтъ за нея.

2. Радѣніе за паметъ та.

Не стига само това, дѣто да научямы знанія за много нѣща, но трѣба и да ги помнимъ, за да можемъ и да приказвамы кога щемъ за тѣхъ.

Но за да помнимъ на много врѣме, каквото сми научили, потрѣбны сж тѣзи двѣ нѣща: първо, каквото учимъ да го изучямы внимателно; защото колкото повнимателно са занимавамы въ уроцы-тѣ си, толкозь понадълго оставатъ тѣ впечатѣнены въ паметъ та ны. Второ пакъ да повтарямы често, каквото научимъ; защо то само често то повтаряніе прави приучваніе-то и паемтъ та единичны. Инакъ сичкото извѣтрѣва отъ паметъ та, и не ни остава друго, освѣнъ скърбъ, че сми са трудили напразно.

За туй токо тіези знажтъ, сичко що сж учили, които сж изучяли съсъ вниманіе, и сж повтаряли изученно то много пжтя. Сѣкйденны опыты ни доказватъ, и ный самы можемъ да бждемъ свидѣтели за това че, само съ вниманіе изученно то остава